

Урош Петровић

Илустровала
Ана Григорјев

ПОНОЋНИ ЦИРКУС

Из Дома за незбринуту децу нестало је једанаест малишана.

Заправо, до пре само годину дана било их је укупно тринаест.
Тада је једне ноћи било велико невреме, гром је ударио у зарђали
громобран и нешто се променило.

Под окриљем старе зграде остала су још два штићеника – малени дечак непознатог имена са надимком Хаику јер је причао мало али лепо, па су га назвали по кратким јапанским песмама. Други је био Корај Трипра, тихи дечак нервозних очију који је, ко зна зашто и ко зна од када, стално грицкао нокте. Изгледао је тако јадно и изгладнело да му никада нису поверавани ни најједноставнији послови.

Управница Весела Три Ј била је ван себе. „Страшно! Где су нестала моја драга дечица? Где ли су сада моји анђелчићи?“, јецала је обраћајући се забринутој јавности преко локалне телевизије.

Сви су се питали где су деца и сажаљевали стару, добру мадам Три Ј, видно неутешну због тајанственог нестанка својих штићеника.

Али...

Та установа је крила страшну тајну! У њој су деца приморавана да раде од јутра до мрака у подземној фабрици застава и строго кажњавана када год би се успротивила суровом режиму – почев од шибања прућем жалосне врбе до намерног пресољавања хране и потом морења жеђу. Укратко, иако је за све изван Дома успешно глумила добродушну баку добротворку, управница Весела Три Ј била је поприлично зла бабетина. За звање пуноправне вештице недостајало јој је свега неколико магичних вештина и летећа метла у иоле возном стању. Све остале услове је одавно испунила.

